

[Undervisningsministeren]

passer heller ikke, at vi laver numre, når vi laver statistikker over forskningsbevillingerne og skruer på SL-ratioen og derved pumper flere penge over på forskningssiden.

Det er rigtigt, at vi har skruet på SL-ratioen, men undervisningsbevillingerne er også steget. Derfor kan det ikke være rigtigt, at det er ved at skære ned på undervisningen, at vi har fået de stigende forskningsbevillinger. Jeg skal meget gerne sørge for, at vi i den fine grafiske fremstilling, der er på forsiden af min forskningsredegørelse, får indtegnet en tredje kurve, nemlig en kurve, der viser udviklingen i undervisningsbevillingerne – de er nemlig også stigende.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Det, der kalder mig herop, er spørgsmålet om sammenhængen mellem uddannelse og forskning, men jeg kan ikke undgå at sige, at det er godt, vi ikke bor i Singapore. Men vi får jo lejlighed til at diskutere det bioteknologiske program lidt senere på dagsordenen.

Det, mit andet indlæg gik på, var, at vi husker, at der er en meget nøje sammenhæng mellem videregående uddannelse og forskning, og jeg er overbevist om, at undervisningsministeren mener det samme. Når jeg nævnte nogle initiativer, som vi i høj grad også bakker op, forskerparker og måske hen ad vejen et forskningsakademi, var det, fordi vi skal passe på, at vi ikke uforvarende kommer til at fremme en udvikling, som ad åre kunne føre til en større adskillelse mellem højere undervisning og forskning. Det var substansen i mit indlæg, og jeg vil gentage, at vi tror, at det er utrolig vigtigt, at studerende allerede i deres studietid drages aktivt ind i forskningsprocesserne, fordi de yngste har de kvikkeste hjerner, og fordi det er vigtigt at spore disse unge mænd og især unge kvinder ind på en senere forskningskarriere.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Først må jeg lige rette en misforståelse. Jeg har ikke sagt, at danske forskere i almindelighed bruger en tredjedel af arbejdstiden på at udfærdige ansøgninger. Jeg har sagt, at det i høj grad er standarden i USA, og at vi nogle steder er ved at nærme os denne standard.

Når ministeren henviser til andre lande, især USA, som model, må jeg sige, at hvad dette angår, er USA en kedelig model, men der er andre ting, vi måske godt kunne lære af.

Jeg er lidt ked af, at ministeren ikke kommenterede det i mit første indlæg, som er ret centralt: når regeringen nu lægger så stor vægt på, at den offentlige sektor på alle punkter skal efterligne den private sektor med hensyn til effektivitet osv., hvorfor drager man så ikke den konsekvens, at man siger: når vi har ansat nogle folk og vi har fået et lokale til dem, skal de altså også have midler at arbejde med? Enhver privat virksomhed vil, når den har ansat et menneske, også sørge for, at der er overhead eller annuum, eller hvilket begreb man nu vil bruge. Det ved ministeren udmærket godt, og det er i høj grad en af årsagerne til, at den offentlige sektor er mindre effektiv end den private, at dette overhead generelt er for lille. Hertil vil jeg godt have ministerens kommentarer. Hvordan sikrer man i dette tilfælde et rimeligt annuum pr. forsker?

Jeg må føje til, og det vil ministeren også vide, at hvis man bevæger sig rundt på forskningsinstitutionerne, vil man ofte høre eksempler på, at forskere bruger dyr arbejdstid på at reparere instrumenter til en 2–3.000 kr. Det er fuldkommen meningsløst, og det ville man aldrig gøre i det private.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Sådan som hr. Rahbæk Møller nu formulerer det, er jeg meget langt enig med ham. Jeg mener, at vi bør lytte til det budskab, han kommer med, ikke bare i ministeriet, men sandelig også på de enkelte institutioner, for institutionerne har selvstyre. Der er en tendens til, at man vogter over lønkontoen og lader lønkontoen brede sig på materialekontoens bekostning. Det må ikke ske. Vi kender det fra andre områder. Vi ved, at lønkontoen inden for bibliotekerne breder sig på bogkontoens bekostning. Det duer ikke, at man på forskningsstederne lader lønkontoen brede sig på apparatkontoens bekostning, for så går det galt. Jeg er ganske enig, det er ikke kun noget, ministeriet skal tænke på. Det er mindst lige så meget noget, de enkelte institutioner skal tænke på.

(Kort bemærkning).